

μως τοῦ καλογήρου βράσον, τὸ ὁποῖον περιέβαλλον αὐτὸν, ἔπαλλε καρδία ἐπαναστάτου ἀγριαίνουσα διὰ τὰς κακώσεις τῶν δουλευόντων τοῖς Τούρκοις Ἑλλήνων, θλιβομένη δὲ διὰ τὴν ταπεινώσιν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Καὶ μίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, ἡμέραν ὠραίαν ὡς τὰς ζωγραφουμένας ὑπὸ τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων, μετὰ τὴν λειτουργίαν ὁ ἠγούμενος ὤμιλησε πρὸς τοὺς μοναχοὺς περὶ ἄλλης ἀγίας ἀναστάσεως ἐθνικῆς, καὶ ἀφοῦ ἐνέπνευσεν ἐνθουσιασμὸν εἰς τοὺς πράεις καλογήρους, ἀπέδρασε τὸ ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ, περιεβλήθη τὴν στολὴν τῶν παλληκαριῶν καὶ κάθοπλος ἔστησε χορδὸν, ἐν ᾧ συνέδεσαν τὰς χεῖρας ὅσοι ἤθελον νὰ πολεμήσωσι τοὺς Τούρκους ὄχι μόνον μὲ εὐχάς. Τιμὴ διὰ τοὺς Ἑλλήνας τῶν χρόνων ἐκείνων μοναχοὺς! πλείονες τῶν ἡμίσεων ἐδέξαντο ν' ἀγωνισθῶσι τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας. Μετὰ τινα ἔτη τὸν Μεθόδιον Παλιούραν ἐφόνευσαν δόλω οἱ προσεῶτες τοῦ Λιτοχωρίου, ἐπειδὴ ἠπειλήθησαν δι' ἐξοντώσεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἂν μὴ κατάρθουν τοῦτο.

Ἐθνικὸν μαρτυρολόγιον.

Ἄπειροι εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς ἐθνικῆς πίστεως εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε γνωρίμους προσθετομεν ἤδη τινάς, εὐχόμενοι, μᾶλλον δὲ προτρέποντες καὶ ἄλλους ἵνα συντελέσωσιν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου μαρτυρολογίου.

Εὐθύμιος Παλάσκα. Ἐκ Σκουλικαριᾶς τῆς Ἀρτας, κλέφτης ἀνήκων εἰς φιλοπόλεμον οἰκογένειαν τῶν Κουμπαριῶν. Εἰσὶν ἔτη πολεμῶν κατὰ τῶν Τούρκων, ἐν μάχῃ γενομένη παρὰ τὸ Φράτι τῆς Ἡπείρου, ἐν ἧ ὁ τρεῖς ἀδελφοὶ αὐτοῦ Γιάννος, Γιωτάκης καὶ Στέριος ἐφονεύθησαν, συνελήφθη τετραμένος καὶ ἀπέθανεν ἀνασκολοπιθῆς. — Εἰς τὸν Παλάσκην φέρεται ἀδόξω τὸ ἐξῆς δημοτικὸν ἄσμα.

Ἐνα πουλάκι ἔβγαίνει ἔπο μὲς ἀπὸ τὸ Φράτι
ψάχνει νὰ βρῆ τὴ κλεφτουριά τὸν Θύμιο τὸν Παλάσκα
κι' οἱ κλέφταις τὸ καρτέρεσαν καὶ τὸ συγχορωτᾶνε
«Πές μας, πές μας, πουλάκι μου, κἄνα καλὸ χαμπέρι».
«—Τί νὰ σὰς πῶ, μαῦρα παιδιὰ, γλιμμένα παληκάρια,
» ἢ παχανιὰ σὰς πλάκωσα, γιὰτ' εἶσθε προδομένοι».
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσπασε, τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε,
μὴ παταριὰ τοὺς βάρεσαν ἀξάφνου ἔς τὸ λιμέρι.

(Γύρισμα)

Θύμιο Παλάσκα,
Θύμιο ἠερόφανε,
Θύμιο λεβέντη μου.

Υαροζαγκαῖοι. Εὐθύμιος καὶ Πύρος (Σπύρος) κλέφται ἐξ Ἡπείρου συνελήφθησαν διὰ προδοσίας Μήτσου τινὸς ἀπὸ τὸ Μζργαρίτι, καὶ προδοθέντες εἰς τὸ στόμιον πυροβόλου ἀπέθανον καταμελισθέντες.

Z**

Οἰασθήποτε καταισχύνῃς καὶ ἂν κριθῇ τις ἀξίος, σχεδὸν πάντοτε δύναται νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ φήμην.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συγγραμὰ ἰδιῶσιν. 179.

II'

Τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ μαρκήσιος, περιμένων ἕως οὐ σημάνῃ ὁ κώδων τοῦ γεύματος, ἐκάθητο ἐνώπιον μικρᾶς καὶ κομψῆς τραπέζης καὶ ἔκοπτε δίπυρον ἐντὸς ποτηρίου Ἰσπανικοῦ οἴνου. Καίτοι ἡ ὑπερφάνεια αὐτοῦ εἶχε καιρίως πληγωθῆ, ἤσθάνετο ὅμως ἐπανερχομένη τὴν ὄρεξιν του καὶ ἀπῆλαυε τῆς εὐεξίας ἐκείνης καὶ τῆς εὐχαριστήσεως τῆς ἐπερχομένης κατόπιν ἀλγεινῆς ἐγχειρίσεως, ἣν φοβούμενός τις εἶχεν ἐπὶ πολὺ ἀναβάλει νὰ ὑποστῇ. Τέλος πάντων, ἀπηλλάγη τῆς βαρωνίδος καὶ εἶχε βεβιωθῆ σχεδὸν περὶ τῶν διαθέσεων τῆς θυγατρὸς του ὡς πρὸς δὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Βερνάρδου οὐδεμίαν εἶχεν ἀνησυχίαν· διότι καίτοι μὴ ὦν ἔμπειρος περὶ τὰ αἰσθηματικά, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος, ἐνόει ὅμως τὰ τοιαῦτα ἀρκούντως, ὥστε νὰ μαντεύσῃ πρὸ πολλοῦ, ὅτι ὁ Οὐσσάρος δὲν ἦτο ἀναίσθητος πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς Ἑλένης. Ἐκτὸς τούτου ἐφαίνετο αὐτῷ ἀδύνατον νὰ μὴ θεωρήσῃ ὁ υἱὸς ἐκεῖνος τοῦ χωρικοῦ τύχην του μεγίστην, τὸ νὰ συνδεθῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας τῶν πρώην αὐτοῦ κυριῶν. Ὡς πρὸς τοῦτο ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος· ἐν ὅμως ἐθλίβεν αὐτόν, τὸ ὅτι δὲν ἀπῆντησε παρὰ τῆς θυγατρὸς του περισσοτέραν ἀντίστασιν, περισσοτέραν δυσκολίαν, καὶ ἡ ἰδέα, ὅτι μία Λασεγλιέρ ἠδύνατο νὰ ἐραστῆ ἑνὸς Σταυμπλῆ, κατετάρτατε καὶ ἐβασάνιζεν αὐτὸν εἰς βαθμὸν ἀνέκφραστον· τοῦτο ἦτο τὸ πικρότατον τῶν ποτηρίων ἐξ ὧν ἔπιε μέχρι τοῦδε! Ἀφ' ἑτέρου ὅμως κατεβέλγετο φανταζόμενος τὴν ἀγανάκτησιν τῆς βαρωνίδος καὶ τοῦ εὐήθους υἱοῦ τῆς ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ των ἔτριβε λοιπὸν τὰς χεῖράς του, ἐξήπλουτο ἐπὶ τῆς ἑδρᾶς του καὶ ἐνθυμούμενος τὸ λόγιον, ὅπερ ἡ βαρωνὶς ἐπανελάμβανεν αὐτῷ συχνάκις, «οἱ Παρίσιοι ἀξίζουσι βεβαίως μίαν λειτουργίαν», ἐγέλα μόνος του· διότι πραγματικῶς ταῦτα πάντα ἔμελλον νὰ τελειώσῃ διὰ λειτουργίας, ἀλλὰ διὰ λειτουργίας γὰμου.

Εὐρίσκετο λοιπὸν εἰς εὐθυμίαν, ὅτε ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἡ δεσποινὶς Λασεγλιέρ εἰσῆλθε μὲ ὕψος τόσον σοβαρὸν, τόσον ὑπερήφανον, τόσον ἀξιοπρεπές, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἐγεροθεῖς ἵνα ἐναγκαλισθῇ τὴν θυγατέρα του, ἔμεινεν ἀναυδος ἐνώπιον αὐτῆς,

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ ὠραία κόρη μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, ἀλλ' ἀταράχου· εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν ὡς γνήσιος εὐπατρίδης καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι, ὅ,τι δῆποτε ἔχῃς νὰ μοι ἀποκαλύψῃς, θὰ μὲ εὖρης ἀξίαν τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων, ἅτινα μοι ἐπιβάλλει ἡ τιμὴ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ οἴκου μας. Μὴ μου κρύψῃς τίποτε, σὲ παρακαλῶ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐν ὀνόματι τῆς μη-